

sælgeren har flere forretningssteder, skal spørgsmålet om, hvor leveringen skal finde sted, afgøres ved hjælp af bestemmelserne i artikel 10. Der stilles ikke krav om, at køberen skal have vidst, hvor sælgeren havde sit forretningssted. Det er derfor køberens pligt at skaffe sig oplysning herom. Hvad der kræves for, at varen anses for at være stillet til køberens rådighed, er ikke reguleret nærmere, men må afgøres efter de konkrete omstændigheder.

Konventionens bestemmelser om leveringsstedet vil formentlig i praksis føre til næsten de samme resultater, som de der ville følge af købelovens §§ 9 og 10. Konventionen har ikke en bestemmelse svarende til købelovens § 11 om pladskøb, det vil sige køb som indebærer, at varen transporteres til køberen, men kun inden for pladens grænser.

Til artikel 32

Artikel 32 indeholder bestemmelser om visse til lægsforpligtelser, som sælgeren har ved forsendelseskøb. Bestemmelserne i stk. 1 og 3 angår hans informationspligt i visse tilfælde, medens stk. 2 angår indholdet af sælgerens forpligtelse i de tilfælde, hvor det påhviler ham at ordne transporten af varen.

Stk. 1 vedrører sælgerens pligt til i visse situationer at underrette køberen om, hvilken vare der er afsendt for køberens regning. Bestemmelsen fastsætter, at sælger, når denne i overensstemmelse med aftalen eller konventionen overgiver varen til en transportør, og varen ikke tydeligt er udskilt ved mærkning, gennem forsendelsesdokumenter eller på anden måde, skal give køber meddelelse om forsendelsen og samtidig specificere varen. Det har i flere henseender betydning for køberen at blive underrettet om, at en bestemt vare er afsendt til opfyldelse af købsaftalen, navnlig kan det have betydning for spørgsmål om risikoovergang, om forsikring og om, hvorvidt sælgerens kreditorer er afskåret fra at foretage retsforfølgning mod varen. Bestemmelsen svarer i det væsentlige til dansk rets almindelige regler om sælgers pligt til at underrette køberen om varens afsendelse. Udskillelse ved mærkning af varen har navnlig praktisk betydning i tilfælde, hvor varen er afsendt som en såkaldt samlegodstransport, hvor flere varer sendes til flere forskellige modtagere ved samme transportdokument. Det kan også forekomme, at der for hver enkelt vare udfærdiges særskilt transportdokument, som udskiller varen for den pågældende køber, f.eks. hvor der udfærdiges delkonnossementer.

Hvis sælgeren ikke opfylder sin pligt til at underrette køberen om, hvilken vare der er på vej, kan dette få betydning for risikoens overgang, jf. artikel 67, stk. 2, og artikel 69, stk. 3. Undladelse af at opfylde denne pligt udgør samtidig en misligholdelse, som kan dan-

ne grundlag for skadeserstatning og ophævelse (se artikel 45).

Reglen i *stk. 2* gælder i alle de situationer, hvor sælgeren har pligt til at sørge for varens forsendelse. En sådan pligt kan følge af en transportklausul såsom CIF eller C & F, men den kan også følge af en særlig aftale mellem parterne. Reglens anvendelse er uafhængig af spørgsmålet om, hvem der skal bære omkostningerne ved transporten.

Hvis sælgeren har pligt til at sørge for forsendelsen, skal han indgå de nødvendige aftaler om transport af varen frem til bestemmelsesstedet. Det betyder, at han, såfremt der er tale om successive forsendelser, skal indgå aftale vedrørende alle delforsendelserne frem til det angivne sted. Dette sted behøver ikke nødvendigvis at være det sted, hvor køberen har sit forretningssted. Sælgeren skal endvidere sørge for, at varen sendes med det transportmiddel, som er passende under hensyn til omstændighederne, og at varen sendes på de vilkår, der er sædvanlige for den pågældende transport. Opfylder sælgeren ikke sine pligter vedrørende transportarrangementet, bedømmes dette som en misligholdelse, som kan danne grundlag for de beføjelser, der er nævnt i artikel 45.

I stk. 3 reguleres sælgerens pligt til at give køberen den information, som er nødvendig for, at køberen kan tegne transportforsikring for varen. Bestemmelsen i dette stykke er anvendelig, hvis sælgeren ikke – som f.eks. CIF-køb – selv har pligt til at tegne en sådan forsikring. Hvis køberen forlanger det, skal sælgeren stille alle tilgængelige oplysninger til rådighed, som er nødvendige for, at køberen kan tegne forsikringen.

Købeloven har ikke en bestemmelse, der svarer til bestemmelsen i artikel 32, men informationspligten må antages at gælde ud fra forholdets natur.

Til artikel 33

Artikel 33 regulerer *leveringstidspunktet* for varen. Litra a vedrører de tilfælde, hvor parterne selv har fastsat et bestemt tidspunkt, litra b det tilfælde, at parterne ikke har bestemt det eksakte tidspunkt, men dog har angivet et vist tidsrum, mens litra c gælder øvrige tilfælde.

Hvis et *bestemt tidspunkt* er fastsat i eller følger af aftalen, har sælgeren efter *litra a* pligt til at *levere varen på dette tidspunkt*, hvilket indebærer, at sælgeren har pligt til at præstere sin ydelse uden særlig opfordring. Bestemmelsen er ikke kun anvendelig i tilfælde af, at tidspunktet f.eks. en vis dag, er angivet i aftalen, men også når tidspunktet følger af eller – mere eksakt – kan fastsættes ud fra aftalen. Aftalen kan f.eks. indeholde en henvisning til det første isfri tidspunkt.